

31999L0044

L 171/12

JURNALUL OFICIAL AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE

7.7.1999

**DIRECTIVA 1999/44/CE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI
din 25 mai 1999
privind anumite aspecte ale vânzării de bunuri de consum și garanțiile conexe**

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 95,

având în vedere propunerea Comisiei ⁽¹⁾,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social ⁽²⁾

hotărând în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 251 din tratat, ținând seama de proiectul comun aprobat de Comitetul de conciliere la 18 martie 1999 ⁽³⁾,

- (1) Întrucât, în conformitate cu articolul 153 alineatele (1) și (3) din tratat, Comunitatea ar trebui să contribuie la realizarea unui nivel ridicat de protecție a consumatorului prin măsurile pe care le adoptă în temeiul articolului 95.
- (2) Întrucât piața internă cuprinde o zonă fără frontiere interne, în care este garantată libera circulație a mărfurilor, persoanelor, serviciilor și capitalului; întrucât libera circulație a mărfurilor se aplică nu numai tranzacțiilor între persoane care acționează în cursul unei activități comerciale, ci și tranzacțiilor între persoane private; întrucât implică libertatea consumatorilor rezidenți într-un stat membru de a achiziționa bunuri pe teritoriul unui alt stat membru, în temeiul unui set minim uniform de norme juste care reglementează vânzarea de bunuri de consum.
- (3) Întrucât legislațiile statelor membre privind vânzarea de bunuri de consum prezintă anumite diferențe, ceea ce conduce la diferențe între piețele naționale ale bunurilor de consum și denaturarea concurenței între vânzători.
- (4) Întrucât consumatorii care doresc să beneficieze de o piață largă, achiziționând bunuri în alte state membre decât statul lor de reședință, joacă un rol fundamental în realizarea pieței interne; întrucât ar trebui împiedicate reconstruirea artificială a frontierelor și compartimentarea piețelor; întrucât oportunitățile disponibile consumatorilor au fost mult extinse prin noi tehnologii de comunicare care permit accesul cu ușurință la sistemele de distribuție din alte state membre sau din țări terțe; întrucât în absența unei armonizări minime a normelor care reglementează vânzarea de bunuri de consum, dezvoltarea vânzării de bunuri prin intermediul noilor tehnologii de comunicare la distanță riscă să fie îngreunată.

(5) Întrucât crearea unui set comun de norme minime de protecție a consumatorului, valabil indiferent de locul de achiziție a bunurilor în Comunitate, va întări încrederea consumatorului și va da consumatorilor posibilitatea să profite cât mai mult de piața internă.

(6) Întrucât principalele dificultăți pe care le întâmpină consumatorii și principala sursă a disputelor cu vânzătorii privesc neconformitatea bunurilor cu contractul; întrucât, în consecință, este necesară apropierea în această privință a legislației interne care reglementează vânzarea de bunuri de consum, fără a afecta, cu toate acestea, prevederile și principiile legislației interne privind răspunderea contractuală și extracontractuală.

(7) Întrucât bunurile trebuie să fie conforme cu specificațiile contractuale; întrucât principiul conformității cu contractul poate fi considerat comun diferitelor tradiții juridice interne; întrucât, în unele tradiții juridice interne, asigurarea unui nivel minim de protecție a consumatorului nu se poate baza doar pe acest principiu; întrucât, în temeiul unor astfel de tradiții juridice, pot fi utile, în special, prevederi de drept intern suplimentare pentru a asigura protecția consumatorului în cazurile în care părțile nu au convenit asupra unor condiții contractuale specifice sau atunci când părțile au convenit asupra unor condiții contractuale sau acorduri prin care, în mod direct sau indirect, se limitează sau se renunță la drepturile consumatorului și care, în măsura în care aceste drepturi sunt prevăzute de prezenta directivă, nu sunt obligatorii pentru consumator.

(8) Întrucât, pentru a facilita aplicarea principiului de conformitate cu contractul, este utilă introducerea unei prezumții care poate fi combătută de conformitate cu contractul pentru cele mai comune situații; întrucât această prezumție nu limitează principiul libertății contractuale; întrucât, de asemenea, în absența unor condiții contractuale specifice, precum și în cazul în care se aplică clauza protecției minime, elementele menționate în această prezumție pot fi utilizate pentru a stabili neconformitatea bunurilor cu contractul; întrucât calitatea și performanța la care consumatorii se pot aștepta, în mod rezonabil, vor depinde, *inter alia*, de starea bunului: bun de consum nou sau de ocazie; întrucât elementele menționate în prezumție sunt cumulative; întrucât, în cazul în care circumstanțele cazului determină ca un anume element să devină în mod evident necorespunzător, restul elementelor prezumției se aplică în continuare.

⁽¹⁾ JO C 307, 16.10.1996, p. 8 și JO C 148, 14.5.1998, p. 12.

⁽²⁾ JO C 66, 3.3.1997, p. 5.

⁽³⁾ Avizul Parlamentului European din 10 martie 1998 (JO C 104, 6.4.1998, p. 30), Poziția comună a Consiliului din 24 septembrie 1998 (JO C 333, 30.10.1998, p. 46) și Decizia Parlamentului European din 17 decembrie 1998 (JO C 98, 9.4.1999, p. 226). Decizia Parlamentului European din 5 mai 1999. Decizia Consiliului din 17 mai 1999.

(9) Întrucât vânzătorul ar trebui să fie direct răspunzător față de consumator pentru conformitatea bunurilor cu contractul; întrucât aceasta este soluția tradițională consacrată de ordinea juridică a statelor membre; întrucât vânzătorul ar trebui, cu toate acestea, să fie liber, în conformitate cu prevederile legislației interne, să pretindă despăgubiri producătorului, unui vânzător anterior din același lanț contractual sau unui alt intermediar, în cazul în

- care nu a renunțat la acest drept; întrucât prezenta directivă nu aduce atingere principiului libertății contractuale între vânzător, producător, un vânzător anterior sau oricare alt intermediar; întrucât normele care reglementează cui și în ce mod vânzătorul poate pretinde astfel de despăgubiri trebuie stabilite de legislația internă.
- (10) Întrucât, în cazul neconformității bunurilor cu contractul, consumatorii ar trebui să aibă dreptul ca bunurile să fie repute în conformitate cu contractul, gratuit, alegând fie repararea, fie înlocuirea bunurilor sau, în lipsa acestor măsuri, la o reducere a prețului sau la rezilierea contractului.
- (11) Întrucât consumatorul poate, în primul rând, să solicite vânzătorului să repare bunurile sau să le înlocuiască, cu excepția cazului în care aceste despăgubiri sunt imposibile sau disproporționate; întrucât ar trebui să se determine în mod obiectiv dacă o despăgubire este disproporționată; întrucât o despăgubire ar fi disproporționată în cazul în care ar impune, în comparație cu o altă despăgubire, costuri nerezonabile; întrucât pentru a stabili dacă aceste costuri sunt nerezonabile, costurile unei despăgubiri ar fi mult mai mari decât costurile celeilalte despăgubiri.
- (12) Întrucât, în cazurile de neconformitate, vânzătorul poate oferi întotdeauna consumatorului, pe cale amiabilă, orice despăgubire existentă; întrucât consumatorul trebuie să decidă acceptarea sau respingerea propunerii în cauză.
- (13) Întrucât, pentru a da consumatorului posibilitatea de a beneficia de piața internă și de a achiziționa bunuri de consum în alt stat membru, ar trebui să se recomande producătorilor de bunuri de consum comercializate în mai multe state membre să atașeze produsului, în interesul consumatorilor, o listă cu cel puțin o adresă de contact pentru fiecare stat membru în care produsul este comercializat.
- (14) Întrucât mențiunile privind data de livrare nu implică faptul că statele membre trebuie să modifice normele privind transferul riscului.
- (15) Întrucât statele membre pot prevedea că orice rambursare oferită consumatorului poate fi redusă pentru a se ține seama de utilizarea bunurilor de către consumator din momentul în care acestea i-au fost livrate; întrucât condițiile de rezoluțiune a contractului pot fi stabilite de legislația internă.
- (16) Întrucât natura specifică a bunurilor de ocazie le face, în general, imposibil de înlocuit; întrucât, prin urmare, dreptul consumatorului de înlocuire nu este, în general, disponibil pentru astfel de bunuri; întrucât pentru astfel de bunuri statele membre pot permite părților să convină asupra unei perioade mai scurte de răspundere.
- (17) Întrucât este necesară limitarea perioadei de timp în care vânzătorul este responsabil pentru orice neconformitate existentă la data livrării bunurilor; întrucât statele membre pot prevedea, de asemenea, o perioadă de limitare în care consumatorii își pot exercita drepturile, cu condiția ca această perioadă să nu expire în termen de doi ani de la data livrării; întrucât în cazurile în care, în temeiul legislației interne, momentul în care începe perioada de limitare nu este data livrării bunurilor, durata totală a perioadei de limitare prevăzute de legislația internă nu poate fi mai scurtă de doi ani de la data livrării.
- (18) Întrucât statele membre pot prevedea suspendarea sau întreruperea perioadei în care orice neconformitate trebuie să devină evidentă și a perioadei de limitare, după caz, și în conformitate cu legislația internă, în cazul reparării, înlocuirii ori a negocierilor între vânzător și consumator în vederea unui acord amiabil.
- (19) Întrucât ar trebui să li se permită statelor membre să stabilească o perioadă în care consumatorul trebuie să informeze vânzătorul despre orice neconformitate; întrucât statele membre pot asigura un nivel mai ridicat al protecției consumatorului, neintroducând o astfel de obligație; întrucât, în orice caz, consumatorii din Comunitate ar trebui să dispună de cel puțin două luni pentru a informa vânzătorul despre existența unei neconformități.
- (20) Întrucât statele membre trebuie să evite ca această perioadă să creeze un dezavantaj pentru consumatorii care își fac cumpărăturile în afara granițelor; întrucât toate statele membre trebuie să informeze Comisia despre utilizarea acestei prevederi; întrucât Comisia ar trebui să monitorizeze efectul unei aplicări variate a acestei prevederi asupra consumatorilor și asupra pieței interne; întrucât informațiile privind utilizarea acestei prevederi de către un stat membru ar trebui să fie puse la dispoziția celorlalte state membre și consumatorilor și organizațiilor consumatorilor din întreaga Comunitate; întrucât ar trebui, în consecință, publicat un rezumat al situației din toate statele membre în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*.
- (21) Întrucât, pentru anumite categorii de bunuri, este o practică curentă ca vânzătorii și producătorii să ofere garanții pentru bunuri împotriva oricărui defect care devine aparent într-un anumit termen; întrucât această practică poate stimula concurența; întrucât deși astfel de garanții sunt instrumente legitime de comercializare, ele nu trebuie să inducă în eroare consumatorul; întrucât pentru a se asigura că nu sunt induși în eroare consumatorii, garanțiile ar trebui să conțină anumite informații, inclusiv o declarație că garanția nu aduce atingere drepturilor legale ale consumatorului.
- (22) Întrucât părțile, de comun acord, nu pot limita sau renunța la drepturile acordate consumatorilor, pentru că altfel protecția legală acordată ar fi împiedicată; întrucât acest principiu ar trebui, de asemenea, aplicat și clauzelor ce implică faptul că consumatorul era conștient de orice neconformitate a bunurilor de consum existentă la data încheierii contractului; întrucât protecția acordată

consumatorilor în temeiul prezentei directive nu trebuie să fie redusă datorită alegerii legislației unei țări nemembre ca legislație aplicabilă contractului;

- (23) Întrucât legislația și jurisprudența din acest domeniu, în diverse state membre, arată o preocupare crescândă pentru asigurarea unui nivel ridicat de protecție a consumatorului; întrucât, ținând seama de această tendință și de experiența acumulată prin punerea în aplicare a prezentei directive, ar putea fi necesar să se ia în considerare o armonizare mai aprofundată în special prevăzând răspunderea directă a producătorului pentru defectele care îi sunt imputabile.
- (24) Întrucât ar trebui să li permită statelor membre să adopte sau să mențină în vigoare prevederi mai stricte în domeniul reglementat de prezenta directivă pentru a asigura un nivel chiar mai ridicat de protecție a consumatorului.
- (25) Întrucât, în conformitate cu Recomandarea Comisiei din 30 martie 1998 privind principiile aplicabile organismelor responsabile pentru rezolvarea pe cale amiabilă a litigiilor cu consumatorul ⁽¹⁾, statele membre pot înființa organisme care să asigure un tratament imparțial și eficient al reclamațiilor, în context național și transfrontalier, și pe care consumatorii le pot utiliza ca mediatori.
- (26) Întrucât, pentru protejarea intereselor colective ale consumatorilor, este necesară adăugarea prezentei directive pe lista directivelor din anexa la Directiva 98/27/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 mai 1998 privind acțiunile în încetare în ceea ce privește protecția intereselor consumatorilor ⁽²⁾,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Domeniul de aplicare și definiții

- (1) Scopul prezentei directive este apropierea actelor cu putere de lege și actelor administrative ale statelor membre privind anumite aspecte ale vânzării de bunuri de consum și garanțiile conexe, pentru asigurarea unui nivel minim, uniform al protecției consumatorului în contextul pieței interne.
- (2) În sensul prezentei directive:
- (a) *consumator* înseamnă orice persoană fizică care, în contractele reglementate de prezenta directivă, acționează în scopuri care nu au legătură cu meseria, activitatea comercială sau profesia sa;
- (b) *bunuri de consum* înseamnă reprezintă orice obiect mobil corporal, cu excepția:
- bunurilor vândute prin executare sau în alt mod, prin autoritatea legii;

- apei și gazului, atunci când acestea nu sunt oferite spre vânzare în volum limitat sau cantitate fixată;
- electricității;

- (c) *vânzător* înseamnă reprezintă orice persoană fizică sau juridică care vinde, în temeiul unui contract, bunuri de consum în exercitarea meseriei, activității comerciale sau profesiei sale;
- (d) *producător* înseamnă reprezintă fabricantul bunurilor de consum, importatorul bunurilor de consum pe teritoriul Comunității sau orice persoană care se prezintă ca un producător aplicându-și numele, marca sau alt semn distinctiv pe bunurile de consum;
- (e) *garanție* înseamnă reprezintă orice angajament al unui vânzător sau producător față de consumator, asumat fără costuri suplimentare, de a rambursa prețul plătit sau de a înlocui, a repara sau a se ocupa de bunurile de consum în orice mod, în cazul în care acestea nu corespund specificațiilor din certificatul de garanție sau în reclama relevantă;
- (f) *reparație* înseamnă reprezintă, în caz de neconformitate, aducerea bunurilor de consum la conformitate cu contractul de vânzare.
- (3) Statele membre pot prevedea că expresia „bunuri de consum” nu include bunurile de ocazie vândute prin licitație publică la care consumatorii au posibilitatea de a participa personal la vânzare.
- (4) Contractele pentru furnizarea de bunuri de consum care urmează a fi fabricate sau produse sunt, de asemenea, considerate contracte de vânzare în sensul prezentei directive.

Articolul 2

Conformitatea cu contractul

- (1) Vânzătorul trebuie să livreze consumatorului bunuri conforme cu contractul de vânzare.
- (2) Bunurile de consum se presupun a fi conforme cu contractul în cazul în care:
- (a) corespund descrierii date de vânzător și posedă calitățile bunurilor pe care vânzătorul le-a prezentat consumatorului ca mostră sau ca model;
- (b) sunt corespunzătoare scopului special pentru care consumatorul le solicită și pe care el l-a adus la cunoștința vânzătorului la încheierea contractului și pe care vânzătorul l-a acceptat;
- (c) sunt corespunzătoare scopurilor pentru care bunurile de același tip se utilizează în mod normal;
- (d) prezintă calitatea și performanța care sunt normale pentru bunurile de același tip și la care consumatorul se poate aștepta în mod rezonabil, dată fiind natura bunurilor și ținându-se seama de orice declarații publice privind caracteristicile specifice ale bunurilor făcute de vânzător, producător sau reprezentantul acestuia, în special în reclame sau prin etichetare.
- (3) Nu se consideră a fi o neconformitate în sensul prezentului articol în cazul în care, la încheierea contractului, consumatorul cunoștea sau nu putea, în mod rezonabil, să nu cunoască neconformitatea sau în cazul în care neconformitatea își are originea în materialele furnizate de consumator.

⁽¹⁾ JO L 115, 17.4.1998, p. 31.

⁽²⁾ JO L 166, 11.6.1998, p. 51.

(4) Vânzătorul nu trebuie să respecte declarațiile publice, în conformitate cu dispozițiile alineatului (2) litera (d), în cazul în care:

- demonstrează că nu era sau nu ar fi putut, în mod rezonabil, să cunoască declarația în cauză;
- demonstrează că declarația a fost rectificată înainte de încheierea contractului sau
- demonstrează că decizia de achiziționare a bunurilor de consum nu ar fi putut fi influențată de declarație.

(5) Orice neconformitate datorată unei instalări incorecte a bunurilor de consum se consideră echivalentă unei neconformități a bunurilor, în cazul în care instalarea face parte din contractul de vânzare a bunurilor și bunurile au fost instalate de vânzător sau sub responsabilitatea sa. Această prevedere se aplică, de asemenea, în cazul în care produsul destinat a fi instalat de consumator este instalat de consumator, iar instalarea incorectă se datorează unei erori din instrucțiunile de instalare.

Articolul 3

Drepturile consumatorului

(1) Vânzătorul este răspunzător față de consumator pentru orice neconformitate existentă în momentul livrării bunurilor.

(2) În cazul unei neconformități, consumatorul are dreptul ca bunurile să fie repuse în conformitate, gratuit, prin reparare sau înlocuire, în conformitate cu alineatul (3), sau la o reducere de preț corespunzătoare sau la rezoluțiunea contractului pentru aceste bunuri, în conformitate cu alineatele (5) și (6).

(3) În primul rând, consumatorul poate cere vânzătorului să repare bunurile sau poate cere vânzătorului să le înlocuiască, în ambele cazuri gratuit, cu excepția cazurilor în care aceasta este imposibilă sau disproporționată.

O despăgubire se consideră disproporționată în cazul în care impune vânzătorului costuri care, în comparație cu o despăgubire alternativă, sunt nerezonabile, luând în considerare:

- valoarea bunurilor în cazul în care nu ar fi existat neconformitatea;
- însemnătatea neconformității și
- dacă despăgubirea alternativă ar putea fi executată fără vreun inconvenient semnificativ pentru consumator.

Orice reparare sau înlocuire se efectuează într-un termen rezonabil și fără nici vreun inconvenient semnificativ pentru consumator, ținând seama de natura bunurilor și scopul pentru care consumatorul a solicitat bunurile în cauză.

(4) Termenul „gratuit” din alineatele (2) și (3) se referă la costurile necesare suportate pentru a aduce bunurile la conformitate, în special costul expedierii prin poștă, al forței de muncă și al materialelor.

(5) Consumatorul poate cere o reducere corespunzătoare a costului sau rezoluțiunea contractului:

- în cazul în care consumatorul nu beneficiază de reparare sau înlocuire sau
- în cazul în care vânzătorul nu a executat despăgubirea într-un termen rezonabil sau
- în cazul în care vânzătorul nu a executat despăgubirea fără vreun inconvenient semnificativ pentru consumator.

(6) Consumatorul nu are dreptul de a cere rezoluțiunea contractului, în cazul în care neconformitatea este minoră.

Articolul 4

Acțiunea în regres

În cazul în care vânzătorul final este responsabil față de consumator pentru o neconformitate datorată unui act sau unei omisiuni a producătorului, a unui vânzător anterior din același lanț de contracte sau a altui intermediar, vânzătorul final are dreptul să se întoarcă împotriva persoanei sau persoanelor responsabile din lanțul contractual. Persoana sau persoanele responsabile, împotriva cărora vânzătorul final se poate întoarce, împreună cu acțiunile relevante și condițiile de exercitare, se stabilesc de legislația internă.

Articolul 5

Termenele

(1) Vânzătorul este considerat responsabil în temeiul articolului 3, în cazul în care neconformitatea devine aparentă în termen de doi ani de la livrarea bunurilor. În cazul în care, în temeiul legislației interne, drepturile prevăzute la articolul 3 alineatul (2) sunt supuse unei perioade de limitare, această perioadă nu expiră înainte de doi ani de la data livrării.

(2) Statele membre pot prevedea că, pentru a beneficia de drepturile sale, consumatorul trebuie să informeze vânzătorul despre neconformitate în termen de două luni de la data la care a constat o astfel de neconformitate.

Statele membre informează Comisia despre utilizarea acestui alineat. Comisia monitorizează efectul existenței acestei opțiuni pentru statele membre asupra consumatorilor și asupra pieței interne.

Până la 7 ianuarie 2003, Comisia pregătește un raport privind modul de utilizare a prezentului alineat de către statele membre. Raportul se publică în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*.

(3) Cu excepția cazului în care se dovedește altfel, se presupune că orice neconformitate care devine aparentă în termen de șase luni de la livrarea bunurilor a existat la momentul livrării, cu excepția cazului în care prezumția în cauză este incompatibilă cu natura bunurilor sau cu natura neconformității.

Articolul 6

Garanțiile

(1) O garanție trebuie să dea naștere unei obligații juridice pentru ofertant, în condițiile stabilite de certificatul de garanție și de reclama asociată.

(2) Garanția:

- menționează că, în temeiul legislației interne care reglementează vânzarea de bunuri de consum, consumatorul are drepturi legale și precizează că drepturile în cauză nu sunt afectate de garanție;
- expune într-un limbaj simplu, inteligibil conținutul garanției și informațiile esențiale necesare pentru a face reclamații în temeiul garanției, în special durata și domeniul teritorial al garanției, precum și numele și adresa garantului.

(3) La cerea consumatorului, garanția se oferă în scris sau se prezintă sub o altă formă durabilă, disponibilă și accesibilă acestuia.

(4) În conformitate cu normele din tratat, statul membru în care se comercializează bunurile de consum poate să prevadă ca, pe teritoriul său, garanția să fie redactată într-una sau mai multe limbi, la alegerea sa, dintre limbile oficiale ale Comunității.

(5) În cazul în care o garanție încalcă cerințele prevăzute la alineatele (2), (3) sau (4), valabilitatea acestei garanții nu este afectată în nici un mod, iar consumatorul poate să se bazeze, în continuare, pe garanție și să ceară ca aceasta să fie onorată.

Articolul 7

Caracterul obligatoriu

(1) Orice condiții contractuale sau acorduri încheiate cu vânzătorul înainte ca neconformitatea să fie adusă la cunoștința vânzătorului, prin care se renunță sau se limitează, în mod direct sau indirect, drepturile rezultând din prezenta directivă, nu creează obligații pentru consumator, în conformitate cu legislația internă.

Statele membre pot prevedea că, în cazul bunurilor de ocazie, vânzătorul și consumatorul pot conveni asupra unor condiții contractuale sau acorduri având o perioadă de răspundere a vânzătorului mai scurtă decât cea stabilită la articolul 5 alineatul (1). Perioada în cauză nu poate fi mai scurtă de un an.

(2) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că consumatorii nu sunt privați de protecția acordată de prezenta directivă, ca o consecință a alegerii legislației unui stat nemembru ca legislație aplicabilă contractului, în cazul în care contractul are o legătură strânsă cu teritoriul statelor membre.

Articolul 8

Legislația internă și protecția minimă

(1) Drepturile care rezultă din prezenta directivă sunt exercitate fără a aduce atingere altor drepturi pe care consumatorul le poate invoca în temeiul dispozițiilor de drept intern care reglementează răspunderea contractuală sau extracontractuală.

(2) Statele membre pot adopta sau menține în vigoare dispoziții mai stricte, compatibile cu prevederile din tratat, în domeniul reglementat de prezenta directivă, pentru a asigura un nivel mai ridicat de protecție a consumatorului.

Articolul 9

Statele membre iau măsuri corespunzătoare pentru a informa consumatorul cu privire la legislația internă de transpunere a

prezentei directive și încurajează, după caz, organizațiile profesionale să informeze consumatorii asupra drepturilor lor.

Articolul 10

Anexa la Directiva 98/27/CE se completează cu următorul text:

„10. Directiva 1999/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 mai 1999, privind anumite aspecte ale vânzării de bunuri de consum și garanțiile conexe (JO L 171, 7.7.1999, p. 12).”.

Articolul 11

Transpunerea

(1) Statele membre pun în aplicare actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 1 ianuarie 2002. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

Atunci când statele membre adoptă aceste acte, ele cuprind o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele dispozițiilor de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 12

Revizuirea

Până la 7 iulie 2006, Comisia reexaminează punerea în aplicarea a prezentei directive și prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport. Raportul analizează, *inter alia*, necesitatea introducerii răspunderii directe a producătorului și după caz, este însoțit de propuneri.

Articolul 13

Intrarea în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare la data publicării în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*.

Articolul 14

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles, 25 mai 1999.

Pentru Parlamentul European

Președintele

J. M. GIL-ROBLES

Pentru Consiliu

Președintele

H. EICHEL